

Mikor Kawari utoljára látta Vegetát, az éppen egy nyitva felejtett szervizlift aknáján keresztül próbált feljutni az egyik szövetségi űrhajóra, természetesen Nappa tudta és engedélye nélkül - sőt, ami azt illeti, kifejezett utasítása ellenére. Kawari hiába próbálta meg lebeszélni róla, a herceg nem átalotta gyávának nevezni őt, amiért esze ágában nem volt vele szökni ki tudja, hová...

Most ott állt a hatalmas, pókszerű, két ember magas titánium tuskéken álló űrhajó árnyékában, csontig átfagyva a jeges szélben, és aggodalmasan pislogott körbe, hogy nem vette-e észre őket valaki. A kifutó azonban csöndes volt, már-már szokatlanul csöndes. Csak a fülébe süvöltő szél hangja hallatszott, és Kawari nem tudta, örüljön-e ennek? Ha most hirtelen itt teremne valaki, és rajtakapná őket, mondjuk Nappa, annak sem lenne jó vége, de az még rosszabb, ha engedély nélkül hagyják el a bolygót, ráadásul Freeza egyik hajójával... Kawari abban a pillanatban szívből utálta Vegetát. Meg is akarta mondani neki, de nem maradt rá ideje, mert mire a herceget másnap visszahozták Freeza emberei, már mindenki tudott a szökéséről, és Nappa azonnal magával vitte valahova a város szívébe. Talán hogy megbüntesse, talán hogy megdicsérje, ezt Kawari akkor nem tudhatta. És nem is tudta meg soha, mert néhány nappal később egy óriási, tüzes gömb villant fel az égen, mint valami hatalmas nap, és két perc múlva semmivé vált minden. Az űrhajók, a leszállópálya, az egész város, és Kawari is.

Amikor először látta Vegetát, az közel sem volt ennyire tragikus.

Néhány héttel a gondozóban történt robbanás után történt. Kawari épp a hálóteremben volt a többiekkel, ahogy ilyentájt mindig - a saianok nem sokat törődtek az utódaikkal, amíg nem vehették hasznukat legalább a gyakorlótéren. Ételt és ruhát kaptak, és csak bizonyos napszakban engedték ki őket a körletből, nehogy idő előtt összeakadjanak a náluk idősebbekkel, de ezt leszámítva ők feleltek magukért. Kawari nem is nagyon bánta. Így legalább békén hagyták. Annyit már tudott, hogy hála az inkubátoroknak és a géntechnológiának, a saianok többsége körülbelül egy időben születik, valamikor ősszel, így nagyjából egyformán is fejlődnek. És minél inkább egyformán kezelik őket, annál kevesebb a baj velük. Persze, mindig akadt néhány gyerek, aki természetes úton fogant, és meg is gyűlt a bajuk a többiekkel, de ők kevesen voltak, és többnyire a felsőbb osztályokhoz tartoztak, különben nem maradtak volna életben.

Kawari tehát tudta, hogy a gondozó megsemmisülése egyben az idén született elit saianok pusztulását is jelenti. Igencsak meglepődött hát, amikor két hónappal később egyszer csak nyílt a zsilip, és Nappa bukkan fel a küszöbön, nyomában egy aprócska gyerekkel. A teremben egy csapásra csend lett, és még Kawari, aki igazán bátornak számított, még ő is önkéntelenül összébb húzta magát.

Nappa hatalmas volt, még saian mértékkel mérve is. Széles, szögletes arcán valami meghatározhatatlan kifejezés ült mindig, ami egyszerre volt félelmetes és taszító. Ezen csak rontott apró, hajlott orra, vékony bajusza és ritkás, kusza haja, ami már-már komikus hatást kelthetett volna, ha nincs az a mosoly...

Nappa úgy tudott mosolyogni, annyi élvezettel és megvetéssel egyszerre, hogy megfagyott az emberben a vér. Pántos, sötét páncélt viselt, mint mindig, de vállvértje, amit csak a harcban használt, most nem volt rajta. Kawari el nem tudta képzelni, mit akarhat tőlük.

Nappa lomha pillantással végigmérte a gyerekeket, lassan, elgondolkozva, mintha a világ minden ideje az övé lenne. Ismerős arcot keresett köztük, és tekintete végül is Kawarin állapodott meg.

- Te. - A kisfiú szíve megdobbant, de állta a saian tekintetét. - Ki az apád?

Kawari önkéntelenül is kihúzta magát.

- Kassen - felelte, és őt magát is meglepte, milyen büszkén cseng a hangja. Nappa ezúttal egyenesen rávigyorgott. Szóval a király egyik személyi testőre. Jó vérvonal, nem csoda, hogy így hasonlítanak. Ugyanaz a vállig érő, kusza haj, ugyanaz a kissé bandzsa szempár...

- Remek. Tied a fiú. Befelé, kölyök!

Kawari szeme elkerekedett a meglepetéstől. Csak most vette alaposabban szemügyre a Nappa mellett ácsorgó kisfiút. Kicsi volt és vékony, hogy szinte eltűnt a csomóvá gyúrt pokróca mögött, de szemmel láthatólag egy cseppet sem tartott Nappától. Felpillantott rá, épp csak futólag, aztán engedelmesen besurrant a terembe, meztelen talpa annyi zajt sem csapott, mint egy kiséger. Kawari döbbenet nézett utána, és csak Nappa mély hangjára eszmélt.

- Tartsd szemmel, míg érte nem jön valaki - mondta vidáman, azzal minden további magyarázat nélkül sarkon fordult, és elment. Kawari dermedten bámult utána, míg szisszenve becsukódott mögötte a zsilip. Valaki megbökte a vállát. Kawari oldalt kapta a fejét.

Madou volt az, a legjobb barátja, vagy legalább is valami olyasmi. Az igazat megvallva Kawarival könnyű volt kijönni, mert nem volt túl erőszakos alkat, de ahhoz épp elég erős, hogy megvédje magát. Madou pedig elég okos, hogy ne provokálja őt.

- Te tudod, ki ez?

Kawari megrázta a fejét. Madou szélesen rávigyorgott, kivillantva apró rizsfogait.

- Annak a Hacronnak a fia.

- Honnan tudod?

- Egyszer hallottam, hogy azt mondták, hogy pont ő nem is halt meg abban a robbanásban.

Kawari szeme összeszűkül, ahogy újra, alaposan megnézte magának a jövevényt. A kisfiú egy pillanatra sem bizonytalanodott el, ahogy keresztülvágott a hosszúkás termen, a többiek tekintetének kereszttüzeiben. Tényleg nagyon kicsi volt, vagy fél fejjel alacsonyabb mindenkinél, és Kawari nem is értette, miért pont ide küldték? Ez veszélyes! Aztán eszébe jutott, hogy ők csak tizenhárman vannak, pedig tizenhat ágy van itt. Nyolc szögletes, acélból készült emeletes ágy, egy sorban, egész a falnak tolva, hogy minél kevésbé legyenek útban. Madou megint megrángatta a karját.

- Te!

Kawari türelmetlenül fordult vissza felé. Madou hangja elcsuklott az izgalomtól.

- Akkor most igazi küldetést kaptál?

Kawari mély levegőt vett. Tényleg. Ez felért egy küldetéssel. Nem olyan igazi, hivatalos küldetés, elvégre is csak Nappa mondta, de azért küldetés, nem csak egy egyszerű parancs, amit gyorsan letudhat az ember. Büszkén bólintott. Madou sötét szeme kerekre tágult, tekintetében őszinte csodálat keveredett a halálos irigységgel. Mondani akart valamit, de ugyanebben a pillanatban egy felháborodott hang hasított a levegőbe.

- Az az én ágyam!

Kawari villámgyorsan pördült meg a tengelye körül, és még éppen látta, ahogy az egyik fiú a falnak löki a jövevényt.

- Hozzá ne érij! - ordította Kawari, reményei szerint kellően fenyegetően, és máris előre lendült.

- Ő kezdte!

- Hozzá ne érij még egyszer, Torrak!

A Torraknak nevezett fiú keze ökölbe szorult, de igyekezett visszafogni magát. Kawari máris előtte termett, és egyáltalán nem úgy tűnt, mint aki nem akar verekedni - márpedig tényleg erős volt, ezt Torrak a minap a saját bőrén tapasztalhatta meg, nem is először. Dühödten felszegte a fejét, kisöpörve kócos, fekete haját a szeméből, és gyilkos pillantást vetett a fal mellett épp feltápászkodó fiúra, aztán Kawarira, mintha csak azt várná, attól hirtelen eltűnik az útból.

- Másszon be a te ágyadba! - vicsorogta gyűlölködve.

- Oda mászik, ahova csak akar! - vágott vissza Kawari hevesen. Torrak szeme megvillant, és már szóra nyitotta a száját, de végül meggondolta magát, és némán, de jelentőségteljesen lehuppant az ágyára. Kawari gyanakodva méregette magának, de úgy tűnt, Torrak ezúttal nem elég dühös a harchoz. Megnyugodva fordult hátra a frissen rábízott védencéhez.

- Jól vagy?

A kisfiú nem felelt, csak figyelmesen nézett fel rá. Furcsán élesnek tűntek a vonásai a neonfényben, a tuskés, rövid haja, hegyes kis álla, keskeny ajkai, és a szeme... Hosszúkás, kissé ferde metszésű szemei voltak, feketék, mint az éjszaka, mint minden tisztességes saiannak, mégis, volt valami a tekintetében, valami furcsa, amit Kawari nem tudott hová rakni hirtelen. Egyáltalán nem volt ijedt, vagy legalább megszeppent az a tekintet. Mint az elkövetkezendő időszakban kiderült, azért nem, mert a fiúból jóformán teljesen hiányzott a természetes félelemérzet - de hát ezt akkor még egyikük sem tudta.

Kawari aggodalmaskodva lépett közelebb hozzá. Legszívesebben megkérdezte volna, hogy nem tört-e el valamije, hiszen olyan erővel csapták a falhoz, hogy behorpadt a burkolat, de a gyereknek szemmel láthatólag kutya baja sem volt.

- Fáj valamid?

A kisfiú még mindig nem felelt, csak bámult vissza rá. Kawari összeráncolta a szemöldökét.

- Nem tudsz beszélni?

Egy pillanatig csend volt.

- De.

Kawari megkönnyebbülten fújta ki a levegőt.

- Akkor jó. Hogy hívnak?

A kisfiú egy kis gondolkodás után megrázta a fejét. Megint csend lett. Kawari tanácstalanul pillantott körbe a többiekén, de ezúttal sem sietett a segítségére senki, még Madou sem.

- Hát... Majd biztos találnak neked egy nevet - mondta végül ostobán.

Csend.

Kawarit kezdte komolyan zavarni, hogy mindenki csak őt bámulja. Tizenhárom

szempár meredt rá, várakozva és ellenségesen is egyszerre, mintha az ő hibája lenne, hogy idehozták ezt a fiút. Fogalma sem volt, mihez kezdjen vele? Persze, ha Madounak igaza van, és tényleg ő volt az a baba, akit élve kiszedtek a romok közül, akkor biztosan nagyon erős, de attól még nagyon kicsi is... Torrak meg máris ki nem állhatja!

Hogy lehet így vigyázni valakire?!

Kawari máris utálta az egész küldetést, Nappástul, mindenestül, és ezen az sem segített, hogy ő volt az egyetlen az egész társaságban, aki egyáltalán kapott már küldetést.

A Tekouja ugyanolyan űrhajó volt, mint amelyet Freeza is használt; lapos, kerek korong, behúzzható acéltüskékkel a landoláshoz, pontosan olyan, mint a széria másik tizenhét darabja a galaxisban. Az egyetlen, amiért különlegesnek számított az volt, hogy Vegeta király használta, ezzel pedig egyedül volt az egész világon, aki elmondhatta magáról, hogy Freeza a rendelkezésére bocsátotta a személyes flottája egyik hajóját. De súlyos árat fizetett érte.

Sok-sok évvel azelőtt egy rejtélyes nép támadta meg a Vegeta bolygót, a grugonok, és ha a véletlen nem hozza úgy, hogy Freeza figyelmét is felkelti a háború, az utolsó szálig végeztek is volna a saianokkal. De hát felkeltette a figyelmét, és miután leszámolt a grugonokkal, a jussát követelte. Királyt csinált egy fiúból, és úgy tűnt, jól választott - Anzar elég erős volt hozzá, hogy többé-kevésbé összefogja a saianok maradványait.

Attól a naptól kezdve a saianok egymás után dúlták fel a bolygókat és pusztították ki a civilizációkat szerte az egész univerzumban, ahogy addig is - de alkalmi üzletkötések helyett most már Freeza közvetlen megrendelésére. Ő biztosította a felszerelést és a vevőket, a saianok pedig engedelmeskedtek, és végezték a tisztogatásokat. Hála az oozaru formának, egy féltucat belőlük egész hadseregeket pótol, és Freeza kíméletlenül ki is használta ezt.

Így ment ez már huszonöt éve, és bár a saianok eleinte naponta lázadoztak a szabad portyázások megszűnése ellen, a tény, hogy tízszer annyit harcolhatnak, mint addig, hamar véget vetett minden ellenkezésüknek. Egyedül a király tudta, mibe is került ez nekik, és mindent megtett, hogy a saianok továbbra is azt higgyék, egyenrangú felek Freezával - holott korántsem volt így. Freeza legfeljebb beszélő majomnak tekintette őket, semmi többnek.

Csak hogy ez nem marad már sokáig így. Ramatu rejtélyes balesete félreérthetetlen figyelmeztetés volt. A király fiaként a képességei nem maradhattak titokban, és Freeza felismerte benne saianok valódi erejét. Ezért ölette meg. Mert ő ölette meg!

Vegeta király tudta, hogy így van, bár nem volt semmi kézzel fogható bizonyíték rá - de ha lett volna, sem ért volna vele semmit. Freeza nem csak egy pöffeszkedő zsarnok volt, hanem igazi diktátor, aki mindig mindent kézben tart, és ésszel, nem csak pusztán erővel gondoskodik róla, hogy a hatalma megkérdőjelezhetetlen maradjon. Ramatu kivégeztetése csak egy apró óvintézkedés volt a szemében. De ha rájön, hogy ez nem egyedi eset volt, hogy a saianok ereje egyik generációról a másikra nem csak hogy

nőtt, de egyenesen megsokszorozódott, hogy tömegesen bukkannak fel a Ramatuhoz hasonló saiyanok, akkor nem elégzik majd meg ennyivel! Le fog csapni rájuk, hogy egyszer és mindenkorra végezzen velük! Vegeta király pontosan tudta, hogy ez fog történni, ezért mindent elkövetett, hogy Freeza minél később szerezzen tudomást a dolgról.

Ezért robbantatta fel a gondozót Nappával.

Ha Freeza valahogy értesül is róla, hogy neki újra fia született, az elit saiyanok gondozójának pusztulása elég kell legyen, hogy rögtön halottnak is higgye, legalábbis egy ideig. Addig pedig a többi gyerekre sem lesz oka gyanakodni. Az időzítésen múlik minden. Ha sikerül életben tartania a fiát és a többieket addig, amíg megtanulják használni az erejüket... Pár év, csupán néhány év kell már csak, és nem kell többé aggódnia a jövő miatt!

Ebbe kapaszkodott akkor is, amikor négy hónappal ezelőtt elhagyta a Vegetát, mert Freeza magához rendelte néhány ostoba saiyan túlkapásai miatt. Akkor a fiú még meg sem született, mostanra viszont már biztosan elkezdődött a kiképzése, és a király nagyon szeretne tudni, hogy milyen erős is valójában? De nem járhatott utána, az túlságosan feltűnő lett volna, ezt pedig nem kockáztathatta meg. Mindenkinek, aki véletlenül tud róla, azt kell hinnie, a herceg halott. És ha Nappa nem követett el valami fatális hibát, amikor kicserélte arra a másodosztályú fattyúra a gondozóban, akkor azt is hiszik...

Aggódott Nappa miatt. Egyenes jellem volt, túlságosan is egyenes, és pocsékul hazudott. De nem volt kire bízni a feladatot rajta kívül - Nappa pont annyira jelentéktelen volt, hogy ne legyen feltűnő, ha hirtelen törődni kezd egy gyerekkel, ugyanakkor megbízhatóbb, mint akárki más. Együtt estek túl a grugonok támadásán, és a király tudta, hogy Nappa bármit megtenne érte. Akármit. Egy kis szerencsével...

A képernyőn hirtelen villogni kezdett egy kék lámpácska, és egy karcos hang jelentette, hogy sikeresen begyűjtöttek egy űrkapszulát. A király szeme összeszűkülte. Ez biztosan Nappa lesz... Épp itt volt már az ideje!

Sebtiben körbepillantott a vezérlőben. Csak két navigátor volt ott, mindkettő saiyan, bár hatan is kényelmesen elfértek volna az irányítótábla körül. Az egész helységet kellemes, kékes félfomály borította, a monitorok fénye kevés volt hozzá, hogy bevilágítsa a teret.

- Kifelé - mondta a király hirtelen. A két saiyan azonnal engedelmeskedett, és sietve elhagyták a vezérlőt. Vegeta pillantásra se méltatta őket, csak gondterhelten bámulta a hatalmas üvegkupolán túl átszó űrben pislákoló csillagokat. Ismerősnek tündek, és a helyzetüket nézve tudta, hogy még legalább egy hét, mire hazajut. Egy hét...

Egy hét alatt nem történhet sok minden. Ez az egy előnye van Freezával szemben. Hiába, hogy megvan a technológiája rá, hogy a fénysebesség sokszorosával haladjon, az űr űrületos távolságainak legyőzéséhez ez édeskevés. Amekkora a birodalom, hosszú hónapokba, akár évekbe is telhet, mire elvergődik egyik feléből a másikba. Egy hét semmiség. Egy hónap, egy év neki semmiség, de egy saiyanak több mint elég...

Freeza hamarosan a múlté lesz. A sayanok eltörlik még az emléket is!

Ökölbe szorult a keze. Annyira kevés kell már... A kék lámpácska újra villogni kezdett.

- Vegeta király, egy Nappa nevű saian sürgősen beszélni óhajt önnel.
- Engedd be - felelte a király kimérten. Ki nem állhatta a diszpécsereket. Freeza ragaszkodott hozzá, hogy minden hajón és bázison az ő katonái lássák el ezt a feladatot, és nem volt nehéz kitalálni, miért. Az ő kezükön és fülükön ment át minden kommunikáció, és mindent le is jelentettek Freezának, ami kicsit is érdekesnek tűnt. Nyomorult kis férgek...

A zsilip halkan szisszenve kinyílt a háta mögött. A király megfordult, és egy pillanatra elvakult a folyosóról beszűrődő éles fénytől. Aztán a zsilip ugyanolyan halkan be is csukódott, és ő végre szemügyre vehette a jövevényt. Valóban Nappa volt az. Rögtön meghajolt, úgy köszöntötte a királyt.

- Felség.

- Mi volt olyan sürgős?

- Sürgős? - egyenesedett fel a saian meglepetten. Vegeta mérges pillantást vetett rá, aztán újra a csillagok felé fordult. Minek mond ilyesmit a diszpécsernek, ha nincs semmi, amiért feltűnést akarna kelteni?

- Mi van a fiammal?

Nappa arcán azonnal széles mosoly villant.

- Remekül fejlődik, a harci ereje már negyven egység körül jár. A...

- Hogy nevezted el?

- Mi? - Nappa meghökkenten pislogott.

- Hogy nevezted el? - ismételte a király higgadtan. Nappa megdermedt. Erre nem számított, fogalma sem volt, hogy mit feleljen. Vegeta végre felé fordult.

- Nos?

A kapitány kétségbeesetten nézett rá.

- Én... Sehogy. - A király szemöldöke felszaladt.

- Hogy érted, hogy sehogy?

- Nem neveztem el, én...

- Valahogy csak szólítod.

Nappa nem felelt azonnal. Volt egy olyan homályos érzése, hogy a király nem örülne túlságosan, ha megtudná, hogy legjobb esetben is csak kölyöknek hívja a fiút. Ha egyáltalán hívja valahogy, és nem csak rákiált, hogy hé, te ott...

- Nem hittem, hogy tőlem várod, hogy nevet adjak neki.

A király reménytelenül megrázta a fejét. Nappa kétség kívül a leghúségesebb saian volt, akit ismert - de hogy még azt a kevés eszét sem képes használni, ami van neki! Ennyi önállóságot azért elvárt volna tőle. Fáradtan sóhajtott.

- Idióta... A társai csak szólítják valahogy!

Csend.

- Nos?

- Felség...

- Beszélj!

Nappa lemondóan sóhajtott.

- Ők Vegitának hívják.

Megint csend lett. Nappa nem mert felpillantani, csak állt ott lehajtott fejjel, és várta a megtorlást. Egy örökkévalóságnak tűnő idő múlva aztán meghallotta a király halk hangját, ahogy elismétli a nevet.

- Vegita... - Nappa megborzongott. Túlságosan nyugodt volt az a hang, szinte cirógató. Anzar pokoli dühös lehet...

- Vegita. Remek!

Nappa döbbsen kapta fel a fejét.

A saianoknak nemigen voltak hagyományaik vagy ünnepeik, de egyvalamit mindig betartottak. Sosem élhetett egyszerre két saian ugyanazzal a névvel. Nem csak azért, mert nem volt vezetéknevük, így nehéz lett volna megkülönböztetni őket, hanem mert úgy tartották, a név egybeforr a lélekkel, és nem élhet valaki két testben. Ráadásul a Vegeta nem is igazán név volt, inkább egyfajta rang. A bolygót jelképezte, amit a saianok otthonuknak tekintettek, ezért mindig az éppen aktuális vezért illette, akit többé senki sem szólított a valódi nevén. Soha, egy saian sem szegült még szembe ezzel, ez... ez még a királytól is elképzelhetetlen ötletnek tűnt. Nappának kellett egy perc, mire felocsúdott a meglepetésből.

- Ezt nem teheted! - kiáltotta döbbsen és mérgesen is egyszerre. A király azonban csak elvigyorodott.

- Miért ne? A hátam mögött már úgyis így hívják.

- De csak mert annyira hasonlít rád!

- Hasonlít? - Nappa bólintott. A király elgondolkozott ezen egy percre.

- Az nem jó. Intézd el, hogy ne hasonlítson.

- Törjem be az orrát? - vágta rá Nappa lelkesen, de a pillantásból, amit kapott érte, azonnal tudta, hogy ezúttal túl messzire ment. De hát hogy máshogy csúfíthatna el egy arcot úgy, hogy ne hasonlítson többé a királyéra...?

- Csak tartsd titokban, hogy az én fiam, de ne essen baja.

- De...

- Tedd, amit mondtam!

- Igen, felség – bólintott a kapitány lemondóan. - De akkor sem hívhatod Vegitának.

- Nem én hívom.

- De...

- Én király vagyok, ő herceg. Ki kell várnia az idejét.

Nappa nem felelt, csak rosszállással vegyes szájalommal nézett rá, valahogy úgy, ahogy az örültekre szokás. Mert mi más lett volna ez, mint örület? A saianok az erőt tisztelték a vérvonalban, nem pedig fordítva. A hercegi státusz önmagában semmit sem jelentett. A király azonban biztosnak tűnt a dolgában.

- Menj vissza, és gondoskodj róla, hogy ne puhuljon el. De nem tudhatja, hogy az én fiam. Megértetted?

- Igen.

- Ha bárki kérdez a mai napról, a gondozó elleni támadásról jelentted nekem bizalmas információkat.

- Igen. - A gondozó... Nappa nem állhatta meg, hogy el ne vigyorodjon.

- Felség.

- Mi van még?

- Az enkének idegesek. Félnék, hogy az első- és másodosztály gondozóit is támadás éri.

- Keríts egy bűnbakot, attól majd megnyugszanak.

- De kit?

- Nem érdekel, válassz valakit - felelte a király fáradtan. - Csak ne legyen túl nagy visszhangja.

Nappa arcán még szélesebb lett a vigyor.

- Igen, felség – mondta, azzal sarkon fordult, és két lépéssel máris a folyosón volt.

Ököibe szorult a keze. Végre...

Nem volt kérdés, ki lesz a bűnbak.

Urmassnak vége!